

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Cu ocazia sărbătorii Nașterii Maicii Domnului, sâmbătă, 10 septembrie 2016, Biserica Sfântul Nicolae vă invită la un picnic organizat în **Alley Pond Park, Queens, NY**. Vom avea, de asemenea, jocuri și activități recreative pentru copii.

Vă așteptăm cu mic cu mare la o ieșire în aer liber.

Adresă: **Little Neck Bay, Queens, NY, 11364**

Luni 29 AUGUST:

TAIEREA CAPULUI SF. IOAN BOTEZATORUL

UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE - ora 8.30 AM

Vineri 2 SEPTEMBRIE:

PARACLISUL MAICII DOMNULUI - ora 6.00 PM

Sâmbătă 3 SEPTEMBRIE:

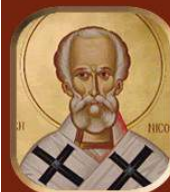
UTRENIE, SFÂNTA LITURGHIE ȘI PARASTAS - ora 8.30 AM

VECERNIE - ora 6.00 PM

Duminică 4 SEPTEMBRIE:

UTRENIE ȘI SFÂNTA LITURGHIE - ora 8.30 AM

Preot Paroh Marius Daniel Dumitrescu
718 784 4453 - fix ; 917 592 2571 - mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX ARCHDIOCESE IN THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

EVANGHELIA DIN DUMINICA AZECEA DUPA RUSALII

In vremea aceea s-a apropiat de Iisus un om, îngenunchind înaintea Lui și zicându-I: Doamne, miluiește pe fiul meu că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea cade în apă. Și l-am adus la ucenicii Tăi, însă ei n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceți-l aici la Mine! Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat din ceasul acela. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, I-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de diavoli nu iese decât numai cu rugăciune și cu post. Pe când străbăteau Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor și-L vor omorî, dar a treia zi va învia. *(Matei 17, 14 - 23)*

LUAREA-AMINTE

Prin păcat puterea de cunoaștere omenească a devenit bolnavă. Instrăinându-se de Dumnezeu și îndreptându-se spre realitățile sensibile, omul a ajuns să nu mai știe de Dumnezeu, să nu-L mai cunoască nici pe El, nici adevărata natură a făpturilor create. Abia la capătul nevoițelor, adică după ce se va curăți de toate patimile sale, va ajunge omul să se tămăduiască de această îndoită neștiință: mai întâi, cea legată de rațiunile duhovnicești ale făpturilor, iar atunci își va redobânda înțelepciunea (acosta); apoi va ajunge la cunoașterea lui Dumnezeu, primită prin darul Sfântului Duh, potrivit vredniciei sale. Atunci își va recăpăta omul sănătatea deplină a puterii sale de cunoaștere. Dar în lucrarea sfințelor nevoițe ale desăvârșirii, încă de la început, omul trebuie mai întâi să-și recapete buna folosire a facultăților de cunoaștere, de care are nevoie în împlinirea ei; iar dreapta și cuvenita folosire a puterii de cunoaștere se manifestă în primul rând în virtutea numită de Sfinții Părinți „luare-aminte”.

În urma păcatului, omul a ajuns la o cunoaștere confuză a binelui și răului, stabilind drept criterii ale acestora plăcerea și, respectiv, durerea, în loc de a avea drept criteriu unic împlinirea voinii lui Dumnezeu. El s-a depărtat astfel de „calea înțeleaptă”, ajungând nesăbuit, în stare de nebunie. Dacă omul vrea să înainteze prin pocăință pe căile dreptății, adică să lepede răul și să îplinească binele, el trebuie să fie din nou în stare să le deosebească unul de altul, în chip limpede și lipsit de orice amăgire. Prima funcție a luării-aminte este deci să discearnă ce este bine, ce este rău și ce nu este nici bine, nici rău. Apoi, pe o altă treaptă, ea este puterea de a deosebi limpede ceea ce vine de la Dumnezeu și de la îngeri, de cele ce ne vin de la diavol sau de la duhurile răutății, mai ales când e vorba de viața lăuntrică. Ea devine atunci „deosebirea duhurilor” despre care vorbește Apostolul Pavel (1 Cor. 12, 10). Rostul luării-aminte este, mai larg vorbind, de a cunoaște în orice împrejurare care este voia lui Dumnezeu. În toate formele pe care le poate lua această primă funcție, luarea-aminte este asimilabilă dreptei socoteli. Sfântul Ioan Casian arată că această virtute este numită în Evanghelie „ochiul și luminătorul trupului”, și la ea se referă Iisus când spune: „Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat” (Mt. 6, 22-23). Într-adevăr, ea deosebește „între ele toate gândurile și faptele omului, vede și luminează tot ceea ce trebuie făcut”. Sfântul Ioan Scărarul spune și el, în același sens: „Dreapta socoteală este făclie în întuneric..., luminarea celor cu vederea slabă”. „Puterea deosebirii (a dreptei socoteli) este și se cunoaște ca fiind îndeobște cunoașterea sigură a voinii dumnezeiești în orice timp și loc și lucru”. Tot el arată că despre această virtute vorbește Psalmistul când îl roagă pe Dumnezeu: „Învăț-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeul meu” (Ps. 142, 10) și; „Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu” (Ps. 142, 8). Ea îl călăuzește pe cel care înaintea pe calea nevoiței, ferindu-l de rătăcire și cădere. Ea este „numită de asemenea și cărmă a vieții noastre - spune Sfântul Ioan Casian - prin cuvintele: «Unde lipsește cărmuirea, poporul cade» (Pilde 11, 14)”.

Dreapta socotință este, prin urmare, păzitoare a virtuților și, în același timp, îl ferește pe om de lovirile păcatului. „Omul care urmează luării-aminte niciodată nu se va depărta de faptele virtuozității și nici nu va fi prins de prăpădul păcatului”, spune Sfântul Vasile cel Mare. În general, luarea-aminte ca discernământ îl ajută pe om să-și cunoască starea lăuntrică și să știe la ce treaptă a ajuns, și astfel să vadă limpede câtă cale a străbătut și câtă-i mai rămâne de făcut. A doua funcție a dreptei socotințe este, după cum arată Evagrie, „să conducă lupta împotriva puterilor vrăjmașe, veghind asupra virtuților, pregătind trupele împotriva relelor și dirijând cele neutre după împrejurări”, și „stând împotriva furiei demonilor”. Ea se vedește a fi marele strateg al luptei de neocolit pe care o are omul de dus în nevoițele sale duhovnicești. Fără ea, „nu se poate duce la bun sfârșit lupta (cea bună)”, spune Evagrie. Insuși Domnul, arătând necazurile pe care le vor avea de întâmpinat ucenicii Săi - cele prin care trece tot omul aflat pe calea nevoiței și care sunt semănate mai ales de duhurile cele vrăjmașe -, îi îndeamnă să se într-armeze cu luare-

aminte, înțelepciune: „Iată, Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar înțelepți ca șerpilor” (Mt. 10,16). Această a doua funcție a luării-aminte este strâns legată de cea dintâi, căci omul nu trebuie numai să deosebească cu claritate ce este de la Dumnezeu și îngeri, și ce vine de la diavoli, și să sesizeze atacurile celor din urmă, dar și să distingă limpede modurile în care se produc aceste atacuri (care sunt de multe feluri) și să zădărnicească unelirile lor cele viclene, lucru care nu se poate făptui fără cunoașterea voinii lui Dumnezeu, care-i descoperă omului binele cel adevărat. Dreapta socoteală are și funcția de a manifesta supremația părții cugetătoare a sufletului față de celelalte puteri ale lui - ea fiind, în praxis, virtutea corespunzătoare acestei puteri -, îndeemnându-le prin urmare să se supună minții, în lupta împotriva diavolilor și a patimilor, în acest sens, ea îndrumă îndeosebi puterea irascibilă.

În sfârșit, luarea-aminte are ca funcție generală cărmuirea puterilor sufletului, punându-le în bună rânduială și făcându-le să lucreze după propria lor fire. Astfel, Sfântul Isihie Sinaitul îndeamnă „să punem rațiunea în fruntea acestora două (mânia și pofta, adică puterea irascibilă și cea pofitoare) cu înțelepciune și cu știință, spre a porunci, a sfătui, a pedepsi și a stăpâni așa cum stăpânește împăratul peste robi”. Și această funcție este legată de celelalte. Pe de o parte pentru că, „silind puterile sufletului să lucreze după propria lor fire” prin luarea-aminte, omul poate mai ușor „să stea împotriva furiei demonilor”, căci principalul lor scop și rodul rău al vicleniei lor este de a face ca puterile sufletului să se abată de la Dumnezeu, și deci să lucreze contrar firii; pe de alta, numai pe temeiul deosebirii clare între bine și rău puterile sufletului pot fi readuse la rostul lor, iar prin aceasta să înceteze de a mai fi rău folosite, adică împotriva firii, și să poată lucra conform naturii lor, devenind, din păcătoase cum erau, virtuozități. Astfel, Evagrie scrie că: „(Puterile) după cum le folosim sunt bune sau rele, duc la virtuți sau la vicii. Revine luării-aminte să le folosească într-unui sau altul dintre aceste două sensuri. E limpede acum de ce dreapta socotință este socotită de Sfântul Ioan Casian ca „maica tuturor virtuților, paza și măsura lor”, „izvorul și rădăcina” lor. Iar Sfinții Ioan Damaschin și Isaac Sirul o văd chiar „mai mare decât toată virtutea”. Într-adevăr, ea este, așa cum am văzut, una dintre virtuțile de care depinde dobândirea tuturor celorlalte, iar fără călăuzirea ei omul n-ar atinge niciodată culmea doririlor, dată fiind mulțimea nemăsurată a greutăților pe care trebuie să le înfrunte și de care Bunul Dumnezeu îl ferește prin mijlocirea ei. E limpede, de asemenea, că dreapta socotință este un mijloc esențial de tămăduire a omului. Sfântul Ioan Scărarul spune că „cel ce deosebește (cele bune de cele rele) află sănătatea și depărtează boala”. Într-adevăr, pe de o parte ea constituie o bună folosire, după voia lui Dumnezeu, și deci firească și sănătoasă, a părții cugetătoare a sufletului, iar, pe de alta, ea o tămăduiește pe aceasta de nechibzuință, care este o adevărată nebunie iscată de folosirea ei contrar firii. „Păcatele ne vin prin reaua întrebuintare a puterilor sufletului; neștiința și nechibzuința vin din reaua întrebuintare a puterii raționale (...). Dar din buna întrebuintare a acestora ne vin cunoștința și chibzuința (dreapta socotință)”, spune Sfântul Maxim Mărturisitorul. Tot așa, Sfântul Vasile cel Mare, după ce arată că fiecare putere a sufletului „devine bună sau rea după modul în care fiecare se folosește de ea”, spune că, în ceea ce privește puterea rațională, „omul care se folosește bine de ea este un om cu minte și înțelept”. Între nechibzuință, adevărată formă de nebunie, și dreapta socotință există o corespondență, în sensul că ele se opun una alteia și, după cum omul își îndreaptă cugetul către Dumnezeu sau îl întoarce de la El, una ia locul celeilalte, așa încât atunci când lipsește una, îndată cealaltă îi ia locul. De aceea Sfântul Maxim spune că „cel ce nu e fără minte, e cu minte”.

Dreapta socotință este de mare folos nu numai la tămăduirea facultăților intelectuale ale omului, ci și a altor facultăți ale sale; datorită rolului său de călăuză pe calea binelui, ea le ajută să se îndrepte din nou către Dumnezeu, să lucreze din nou potrivit menirii lor firești, ceea ce este tot una cu a redeveni sănătoase. Putem, deci, spunea, împreună cu Sfântul Ioan Scărarul că ea este „cale de întoarcere pentru cei rătăciți”.

Jean-Claude Larchet